

האשה שנפלו פרק שמיני כתובות ע"ט.

עין משפט נר מצוה

ד א ב ג מיי פכ"ב מהל'
אשות הל"ב ו'פ"ו מהל'
זכיהו ה"ה י"ב ימנ לאון פל'
טו"ש"ע א"ש"ע ק"ס פ ספ"ק ז'
וק"י פה ספ"ק ז'
ד ה מיי פכ"ב מהל' אשות
הל' כל טו"ש"ע שס ס"י
פה ספ"ק ז'
ו ה מיי שס הלכ"ב כד
טו"ש"ע שס ספ"ק טו'
ז ר ז מיי שס הל' לנ טו"ש"ע
שס ספ"ק ז'.

לעזי רש"י

ויי"ר [ויי"ר].
ברכת דגים.

תוספות ר"ד (המשך)

לר"י ואי קשה ארומת"ג דאמר
מרבנן תסייני מרשב"ג דאמר
רבה בב"ח אר"י כ"מ ששנה
רשב"ג במשנתו הל' וכו'.
תשובה. הא אמרן בפירוקן
לדליל תרי אמוראי אליבא
דר"י ואפילו לרבא נמי דוקא
במשנתו קאמר אבל לא
בברייתא והלכך בברייתא
אחרת לא כללוא יחיד ורבים
הלכך כרביס. א"י וירא ל"ק
הא תולין והא במקצתן.
פ"י מאי דאמרי רבנן דקנה
מקבל מתנה והו במקצתן
דיקון דשיירא לנפשה בכל
לב יהבה ל"י והא דארי"נ לא
קנה זהו בכל נבטיה. דיקון
דלא אשירא לנפשה מידי
ברואי אמרי' ל"ש איניש
נפשיה ויהיב לאחריני והכי
אמרי' בפרק מי שחשד עשה
שיכתבו כל נבטייה ומברחת
חדא מנייהו. ומקשה ואי לא
קנהו לוקח ליקנינהו בעל.
פ"י כיון שמתנת הברחה
בטלה א"כ יקנה הבעל נכסיס
יראה ליה פירות ויבא מתה
יירשנה. אמר אביי עשהו
כנכסיס שאין ידועין לבעל
ואליבא דר"ש. פ"י כי היכי
דאמר ר"ש כנכסיס שנפלו לה
במ"ה מפני שאין רשותן של
בעל עליהן הן של אשה ואין
לזכות עליהם ה"נ אמרי'
הכא בעל נכסיס שפיון של
שראה הבעל שנתנה נכסיס
במתנה מתיאש מהן ואין לו
שום זכות עליהן ומכאן מוכה
שמקבל המתנה לא זכה בהן
לא בחיי ולא לא"מ. אלא
כל המתנה בטלה וה"ה של
אשה בחייה ובמותה לירש'י
ומ"ה מקנה לקנינהו בעל
וגם מדמה אותם נכסיס
שאין ידועים שהן של אשה
לכל דבר למוכרן ומכרה קיים
ולא כמיש למעלה. וכתב
ר"ח וה"י ל"ש ש"מ דהל'
כר"ש. ואורבך מפרש דקראמר
ואליבא דר"ש משמע שאין
הל' כמתנה וירש'י מ"ה לא
קנה הבעל נכסיס במברחת
דכי היכי דארי"נ כנכסיס
שאין ידועים לבעל דבעל
מתיאש ולא קנאם ה"נ אמור
רבנן כנכסיס במברחת. ואע"ג
דפליגי בנכסיס שאין ידועים
התם מפני שלא ידע בהן
ואין יאושן יאוש שאילו
היה ידע לא היה מתיאש
אבל כשהוא רואה שנותנת
לאחר מתיאש מהן איש
גמור. ומ"ה א"י קנאם לעולם
לעולם כנכסיס שאין ידועים
לא פסק אביי הל' כר"ש.
אלא הוראקא אפילו יחיד
ורבים הל' כרביס ואין לחלק
בין ידועים לשאינן ידועים
בין אמר מתנה הבעל
מוציא מיד הלקוחות (והרב

עשאוים כנכסיס שאינם ידועים ואליבא דר"ש. פסק ר"ח כר"ש
כנכסיס שאינם ידועין וכן נראה מדקאמר ואליצבא דר"ש
משמע דכל הני דקצירא לכו שטר מזרחת לא קנה קצירא לכו כר"ש
דאי צעי למימר דתקיפו רבנן משום תקנת מזרחת כמו שאומר ר"ש
כנכסיס שאינן ידועין ופ"י רבנן דר"ש
מודו צה ולעולם לית הילכתא כותיה
א"כ הל"ל עשאוים כנכסיס שאין ידועים
לבעל אליבא דר"ש צלל וי"ו דהוה
משמע דכי היכי דנכסיס שאינם ידועים
לא משמעדי לבעל אליבא דר"ש ה"נ
מזרחת לכו"ע מדקאמר ואליצבא דר"ש
משמע דוקא לר"ש משום דע"י הברחה
הוה נכסיס שאינם ידועים וכבר צא
מעשה שטר מזרחת נכסיו לפני ר"ת
שרצה ללוות ורצה שלא ישמעדו נכסיו
לבעל חוב וכו' שטר מזרחת נכסיו וכו'
ישמעדו נכסיו וכו' למזנת אשתו ואמר
ר"ת שהשטר קיים ומגבין ציה דדוקא
הכא דהוה מזרחת ללא קני לכו צעל
ד'הוה נכסיס שאין ידועים אמרינן
דודאי להצניח נכסיון אכל צנמשים
אלו דאי לא הוה קני לוקח הוה קני לכו
צ"ח והאשה וכו'ן דצנחיל לא הוה מזרחת
אית לן למימר דלמתנה גמורה איכיון:
דב"ר ואליצבא דר"ש. היינו כפ"י ר"ת
צמוכר את הספינה (צ"ב)
ד'פ"י וכו' דדקלים מתקיימין הרצה
ולא כרשב"ס דפ"י המס דלין מתקיימין
יותר מד' וה' שנים גבי הא דלמר רב
ציד דקל אין לו גוע: **ארי"נ** וגופני
ארי"נ. משמע דגופני גרישי מאליני
וכ"ש מדקלי דעדיפי מאליני וקשה
לדמרינן צמוכר (צ"ק ד' ק' צ' וכו')
אריסייה דשמואל אייתי ליה תמרי
טעמיניהו טעמא דממרא אמר קא
ממשי צנופולא כולי האי (א) ל"ל למחר
אייתי לי מקורייהו משמע דגופני
עדיפי מדקלי וי"ל דדקלי עדיפי צה
שאין נרין להוציא עליהם ללוס כדי
לתקן אכל גפנים לריבין יליאם מרובה
לזמר ולתקן הכרס דאס לא כן
מתקלקל ומי שיכול לטרוד לעודס
ולשומרם כדלוי יש צהן ייוח גדול:
ב"ר דמחליף קנאם אין געו
מחליף פירא פ"י דבר שאולב אין געו
והקנן מתקיים זהו קרנא ואין מוכרין
אותו ליקח ממנו קרקע ודבר שאול
כלה שאין געו מחליף הוה כאלו נפלו
לה פירות וילקח צהן קרקע ולפ"י
אמרי לה פירא הוה דקאמרי להאי
כללא דהא אכא זרדתא ופירא דכוורי

אחאי לקמיה דרב נחמן. לתצוע את צמה להחזיר לה הנכסיס והצמ
הוציאה שטר מתנתה וקרעיה ר"י: קאלאה. אינו צקי דיניין. ומר
עוקבא אב צ"ד הוה: מורה הוראה אני. נעלמי רשות מריס גלותא
כדאמרי' צ"ק דסנהדרין (ד' ה.) דמהני רשותא ולא יצבי רשותא אלא
לצקי צדכר: **אס יצא שטר מזרחת**
לדי. שירצה המקבל מתנה להחזיק
כנכסיס על פיו שלא להחזירם לנותן
אקרענו. ולקמיה פירך הוציל ולא
שטרט הוה הילך הועיל להרבות: **א"ל**
רצה לרב נחמן. כשקרקע אותו שטר
היכי סמכת צהא אדשמואל וקרעת
ליה: **טעמא מאי.** אמר שמואל אקרענו:
דלא צניק איניש נפשיה כו'. ולא גמר
להקנותו אלא בעד שהוה דואג
במחרים שלא יחזיקו צהס: **ה"מ.**
צנותמן לאש נכרי אילא למימר דלא
גמרה ואקפיל: **אכל נכרסה יבנה לה.**
מתנה חלוטה: **שטר פסיס.** שטר
פיוסיס שמפייסמו לקבל מתנה זו
צנותמן צמא צעלה קודם נישואין ולא
שוכה מקבל זה צהס: **אס רצה.** המקבל
זה: **מלחך צה.** ומחזיק צהן עולמית:
עד שסמכו. צטרט זה מהוים נמוים
לך ולכפאלה צה גמרה ומקבלה
שאס לזכות תאמר אני רוצה
א צמנתה ונמלא קיימת למפרע ואס
א) אמר' דרב ורטר בר
טבוטי תכתובתו נכסה למר
ורטר בהא אמרה דביעא
לאנסובי ל"י לרב צדרי לוף
אינסיב אגירשה אתה לקמיה
אלא סתם דעתה גוה אומדים
שלא נכתובה כ"א להבריה
א) אמר' דרב ורטר בר
טבוטי תכתובתו נכסה למר
א"ל ר"ה ר"ה ר"ה ר"ה ר"ה
דאיתיה ממולאי אמרי'א
מילי ממולאיאתא אפילו למ"ד
(מכרן) [מכרתי] קני ה"מ
דלא גליא דעת' הכא הא
גליא דעתה אלמא מאי
דאמרי' הכא (במכרתי)
הכא (מכרתי) לא מירי' אלא
הכא דלא גליא דעתה אלא
בסמכתה ארי' דאמרינן גליא
דעתה הכי וי"ל ש"מ הוא
וכן צ"ל בפירוש המורה.
ולא דעיי' לעדרי' והשטימ
הסופר חיבת ולא: לטוף
אינסיבה ואגירשה אתאי
לקמיה דר"י קרעא ר"י
לשטר. פ"י שביטל שטרא
ואמר לא קנתה שלא נכתובה
כ"א להבריה ולא להקנותם
ק"י והוצי' הנכסיס אלה.
ג"ל דוקא היכא דאינסיבה
ואגירשה הויה בטלה והורי'
לה נכסי פדאמרינן דלא
שבכי איניש נפשי' והיב
לאחריני אבל היכא דמתה
בחי בעלה נתקיימה המתנה
ובעודה חתה בעלה נמי הבת
אוכלת הפירות דהיי' אומדא
לא בעדי' ל"י אלא היכא
דמיגרשה דל"ל מירי' אבל
היכא דיתבי חתה בעלה ואית
לה מזוני ונפרסה כנכסיס
לא דהא בכתובה נכסיס מ"ה
מתנה קיימת דכיון דשירא
לנפשה סמכא בהאי שירא
כ"ש הכא דקיימא חתה
בעלה) (עין בהל' שחר
הגאון מהאי סברא.) א"ל עוד מר
לקמיה דר"י א"ל חזי מר
נחמן חקלאה היכי מקרע
שטרא דאנשי. א"ל אימא
לי אידי גופיה דעובדא היכי
הוה א"ל היכי והכי הוה א"ל
שטר מברחת קאמרת הכי
א"ר הנילא בר אודי אמר
שמואל אנא מורה הוראה
פ"י. ש"קבל שטרא מריש
גלותא. ואס רבא לדי' שטר
לר"י טעמא מאי ל"י שבכי
איניש נפשיה ויהיב לאחריני
(א"ל) ה"מ לאחריני אבל
לברתה יהבה אפ"ה במקום
(נפשה) [בתה] נפשה עירפא
ליה. מיחבי הורצה שבתריס
שלא יוכה במתנתה וכתובה לו מתנה על נכסיס. והועילה מתנה לו להבריהם מבעלה ומקבל המתנה לא קנה (והרב חולק
בוה ואומר שאינה מפיסת אותו אלא כותבת לו שטר בסתם ואינה מגלה לו דעתה כלל שהיא מתנה בטלה.) וחכמים
אומרים רצה משקח בה עד שמתכוונם מהיום לכשארצה. פ"י אם רצה המקבל שהשביחה שלא יחזיק בנכסי' משקח
בה עד שמתנה לו שטר מתנה בסתם ואם היא רוצה להבריה ולא יוכה בה המקבל כתובה לו כך כל נכסי' נמוים לך
והיום ידע ששטר זה שארצה דמשמע כ"ו שארצה אבטל אותו ובהכ"ז מהני ל"י ש"כ יבא הבעל לזכות בהן היא תאמר או
צרות שרצה בעל המתנה אם התאכלמן הוא ותגרש אותו לו שוב איני רוצה שתהא מתנתן קיימת ולזכות אותם: טעמא
דכתבה ל"י הכי הא לא כתבה ל"י הכי קנהו לוקח. פ"י אם היתה מתנה בסתם קנה המקבל מתנה שמתנה גמורה היא וקשה

פסק הלכה כר"ש: **מתנ'י** נפלו לה כספים. ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות. פירות הלושין בהן קרקע ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות והמחזירים לקרקע אר"מ שמין אותן כמה הן יפין בפירות וכמה הן יפין בלא פירות והמותר ילקח בהן קרקע והוא יבא פירות וחכ"א פירות המחזירים לקרקע שלו והתלושין שלה ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות ר"ש מקום שיפה כזה בכניסתה הורע כזה ביציאתה ומקום שיפה כזה ביציאתה הורע כזה בכניסתה כיוצא בפירות המחזירים לקרקע בכניסתה שלו וביציאתה שלה והלושים ביציאתה שלו ובכניסתה שלה. פ"י אם נפלה לה כספים לא יאמר הבעל אשאתר בהן והשכר שלו והקנין קיים לאשה שמתא יכלו. וכן פירות התלושין לא [אבלם אלא] ימכרו וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות. ואם נפלו לה פירות מחזירים לקרקע כגון שדה ורור או אילנות טעונין פירות היה אומר ר"מ מה שיגרלו הפירות מוכר ואילן הוא ברשות הבעל והן שלו. אבל מה שיגרלו כבר קודם שיוכה בהן הוא של (בעל) האשה. והאין עושים. שמך השרה כמה היה יפה (ב) י"ל ועוד ראה מסא דלמתינן צ"ב (ד' ק"א) דלמיה דרב ורטר כו'. (ג) וכו' מוס' צ"ב (ד' ק"א) ד"ה גילא.